

Észak-magyarországi és felvidéki vartúra

Megjártuk a hadak útját

Elsőben még csak rebesgettük, másodikban már vártuk, idén az utolsó hónapokban visszafelé számoltuk a napokat. Azt hiszem, a törli tanszéken eddig minden harmadéves évfolyam hasonlóképpen készült a tanulmányi kirándulásra.

Az indulás napján – április 26-án – reggel hét óra körül, kissé nyomott hangulatban vártuk az indulást a Hattyason, táskákkal a kezünkben és a szemünk alatt. Sajnos, ez a korai kelés kísértétként lebegte körül minden reggelünket, amely aztán a nap során fáradtságunkkal együtt odébbállt.

Először – pár száz kilométer megtétele után – Diósgyőr várát vettük be. Amíg a vár falai a múlt tanúiként magasodtak fölénk,

addig a jelent idézte az egyik helyiség, amely egy modern angolvéce volt.

A lilafüredi előszezonban megváltóként érkezett csapatunk, legalábbis a helyi falatozó tulajdonosának örökönyei ezt támasztották alá.

Az este folyamán két részre oszlottunk. A többség az Egyetemvárosban szállt meg, ahol fakultatív programként pusztán módszertani szempontból tanulmányozták, hogyan és hol töltik az éjszakát a miskolci egyetemisták. A maradék harmincfős különítmény Miskolctapolcán szállt meg. A helyi nonstop vendéglátóipari egység takarító nénije által feltett: „Mahukáztok-e még?” kérdésre, rövid tanakodás után a „Köszönjük, már kukáztunk!” választ adtuk. Utóbb derült ki, a hölgy azt akarta kideríteni, hogy magozunk-e még.

Másnap Szerencs, majd Boldogkőváralja után elérkeztünk Vizsolyra, ahol a Károli-bibliának helyt adó gótikus templomot is megtekintettük. Itt a helyi lelkész bemutatta – nagy harcot vívva a mikrofonzsinórral – , hogy nyolcvanévesen is lehet sómeneket megszégyenítve kalauzolni a kirándulókat. Ezután Regéc várának maradványait néztük meg. A hegy – amelyen a vár állt – megmászásakor jutottak eszünkbe szerencsétlen törökök, akiknek elérve a falakat, be is kellett venniük azt. Mi örültünk, ha levegőt kaptunk, de az elénk táruló Zempléni-hegység látványa kárpótolt korábbi fáradtságainkért.

Telkibányán egy egykori úttörőtábor volt a szállásunk. A vacsora után Zakar Péter pajtás vezetésével megkóstoltuk Hegyalja színarany borát, majd ebből jobban felszerelve múltunk el az időt egy tábortűz mellett.

Kirándulásunk harmadik napját Kassa városának szenteltük, ugyanis akkor léptük

99/XI. 3-4.

át a szlovák határt. Nem hiába, hiszen úgy a Szent Erzsébet-dóm, mint a Börtönmúzeum vagy a Rákóczi-ház érdekes látnivalókat kínált. Utóbbiban megnéztük František Rákóczi II. (sic!) rodostói szobájának hű mását., használati tárgyait. Igaz, a sok szlovák nyelvű felirat nem segítette tájékozódásunkat, inkább csak egy bizonyos francia vadászkastély nem éppen szép szavakkal való emlegetését hozta elő.

Este – ha már Szlovákiában jártunk – megkóstoltuk a sokat dicsért Aranyfácánt és a Becherovkát.

Észak felé haladva lassan kibontakoztak a Magas-Tátra körvonalai. Fehér hósapkáival a hat nap egyik legszebb látványa tárult elénk.

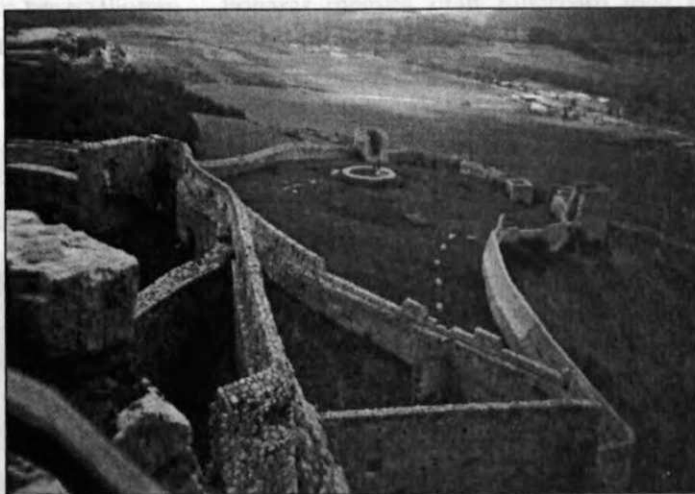
Sviti szállásunkon – Home Svit Home – a Hattyas Globetrotters kosárcsapata gálmérkőzéssel szórakoztatta a helyi sportcsarnokba zsúfolódó nézőket. Este Kruppa és Zakar tanár urak meglátogatták a sviti nacionalizmus fellegvárát, a Karthágó sörözőt, és ép bőrrel megérkezvén cáfolták annak magyarellenes hírét.

Szlovákiai tartózkodásunk utolsó napján került sor a betléri Andrásy-kastély megtekintésére. Itt aztán el tudtuk képzelni, milyen körülmények között tengették napjaikat az újkor arisztokratái: Az arcunkba vicsgorgó kitömött medvéktől – a berlini kongresszust ábrázoló festményen át – Európa legszebb porcelánjáig annyi látnivalót kínált, hogy hirtelen nem is tudtuk feldolgozni.

Krasznahorka vára hasonló élményekkel szolgált. Itt egy kedves, bár nem éppen szószátyár kíséronk volt, akinek legalaposabb bemutatása így hangzott: „az itt látható képen állatok vannak.” És tényleg, megdöbbenve vettük észre, hogy a képen valóban állatok vannak. Félretéve az iróniát, a vár érdekességei közé tarozik a tény, hogy fennállása során egyszer sem ostromolták meg, semmilyen komolyabb harc színtere nem volt. Ezután a mai Magyarország felé vettük az irányt.

Jó érzés volt átlépni a határt. Koronáinkat forintra cseréltük, a „Prosini si jedno pivo Zlatý Bažant!” mondatot pedig „Kér-

nék egy korsó Arany Ászokot!”-ra. Egri szálláshelyünk előtt megálltunk BÉlapátfalván, ahol kissé meglepődtünk a ciszterci apátság ódon falain cikázó lézerpontocskán. Ugyanis élete derekán járó idegenvezetőnk – haladva a korral – egy lézerceruzát csípőből mozgatva mutatta meg a látnivalókat.

Utolsó éjszakánkat Egerben reggelig tartó murival zártuk. Gyors zuhanyozás után Előre! Rohamra! bevettük a várat, majd elindultunk Szeged felé. Ekkor már szó bennszakadt, hang fennakadt, mivel a fáradtság igencsak erőt vett rajtunk.

Az utat szegélyező májusfák és a lassan lemenő nap jelezték, hogy kirándulásunk véget ért. Amellett, hogy rengeteg szép és érdekes helyet jártunk be, egymást is jobban megismertük. Ez úton is szeretnénk köszönetet mondani kísérő tanárainknak, akik a hatalmas, száz fős nyáját terelték.

Ui.: A nagy sikerre való tekintettel évfolyamunk, amolyan elemző-nosztalgizáló bulit tartott, amely vetekedett a kirándulás hangulatával.

VARGA TAMÁS

A XIX. század vasútépítészete hazánkban

Tanszékünk vendégelőadója volt Kubinszky Mihály

1999. május 20-án, csütörtökön tartott előadást tanszékünkön Kubinszky Mihály, a híres soproni vasúttörténész *A magyar vasutak építészete a XIX. században* címmel. A vizsgaidőszakba csúszott előadáson lehetünk volna talán többen is, de a professzor a mintegy harminc fős hallgatóságot cseppet sem keveselte, „legalább úgy érzem magam, mint odahaza, az egyetemen” – mondta, és Szegfű tanár úr köszöntő szavai után belekezdett a másfél órás korutazásba.

Több mint kétszáz diával illusztrálta előadását. Felfedeztette hallgatóságával a vasúti pályaudvarokban, indóházakban és egyéb műszaki építményekben rejlő célszerűséget, esztétikumot és racionalitást. Korszakolta a magyarországi vasútépítést, és áttekintette az egyes korszakok építészeti tendenciáit. Kiemelten foglalkozott a nagy magánvasutak, a MÁV, majd a helyi érdekű vasutak magasépítészeteivel. Ezután hallgatósága figyelmét a nagy budapesti pályaudvarokra irányította: megemlékezett a régi Déliről, sajnálkozott a kínai piaccá vált Józsefvárosról, hangsú-

lyozta a Nyugati „nyugatos” eleganciáját és a Keleti „nemzeti értékeit”. Az előadás utolsó szakaszában Pfaff Ferenc műépítész vidéki gyöngyszemeit mutatta be – többségüket fotótörténeti kincsnek számító 1958-ban készült diapozitívken: Füzesabonyt, Miskolc-Gömörít, -Tiszait, Pécsét ... és természetesen Szegedet.

Az előadást lezáró képe egy múlt századi impresszionista festmény volt: francia kisvárost ábrázolt, vasúttal és induló vegyesvonattal. A kép címe minden szónál egyszerűbben fogalmazta meg a vasút akkori jelentőségét: 14.32

ZÉKÁNY

